

Prelaadi kiri (aprill 2011)

Piiskop Echevarria väljendab lootust, et Paavst Johannes Paulus II õndsakskuulutamine on nagu Püha Vaimu tuuleil, "mis võiks aidata paljusid inimesi pöörduda ja uuesti Jumala lähedust tunda".

15.04.2011

Mu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Kindlasti hindame me alati erakordseid rikkusi, mida Kirik meile

Jumalasõnaga pakub. Kuid tehkem seda eriti Paastuajal, sest see aitab meil vaimulikku energiat uuendada ja kindlalt Ülestõusmispühadele vastu minna. **Kui me Jumalasõna vaatleme ja sellesse süvendame,** et seda päev-päevalt läbi elada

, kirjutab Paavst, **õpime me tundma üht väga väärtuslikku ja asendamatut palvevormi. Sest tähelepanelik Jumala kuulamine on toiduks sellel meie usu teekonnal, mida me Ristimise päeval alustasime. [1]**

Sellel palverännakul on meil juhiks Kristus, meie Issand. Ja veel enam, ta ise ütleb meile: *Mina olen tee, tõde ja elu.* [2] Püha Augustinus kommenteerib seda Johannese Evangeeliumi lõiku järgmiselt: See ei tähenda seda, et sa pead üritama, "leida teed tõe ja õiguse juurde"; ei, kindlasti mitte. Tõuse üles, magaja! Tee ise on sinu juurde tulnud ja sind

unest äratanud. Niisiis, tõuse üles ja mine! [3]

Paastuaaja viimased nädalad on heaks võimaluseks, et läbi vaadata need kavatsused, mis me

Paastuaaja alguses endale tegime ja uuendada oma soovi, et võiksime hästi Vaikse nädala ja Ülestõusmispühade vastuvõtmiseks valmistuda. Meie juhtmotiivideks võiksid olla need Evangeeliumi tekstid, mida järgnevatel pühapäevadel Missal loetakse, nagu ütleb ka Benediktus XVI oma selle aasta sõnumis. Muidugi oleks kasulik ka ennast teiste nende nädalate tähtpäevade ja sündmustega kurssi viia, nagu näiteks Johannes Paulus II. kuues surma-aastapäev 2. aprillil ja tema õndsakskuulutamine 1. mail.

Johannes Paulus II teisele poole siirdumise aastapäev meenutab meile Jumalale truu olemise eeskujut, mida see Püha Isa Kirikule ja kogu

maailmale näitas. Sügav jälg, mille tema püha surm kogu maailma jättis ja samuti see erakorraline inimvool, kõigist vanuserühmadest, aga eriti need noored inimesed, kes tulid Rooma selleks, et tema surnukeha juures palvetada, olid säravaks näiteks sellest, et usk on paljudes inimeste elav, vaatamata sellele, et see vahel jääb

kas mõne harjumusliku rutiini või lihtsalt patu taha varjatuks. Kuid nii, nagu neil ununstatamatutel päevadel aprillis 2005, piisab Püha Vaimu hingust selleks, et paljud inimesed võiksid tõeliselt pöörduda ja uuel viisil Jumala lähedust tunda.

Mõni aeg pärast seda, 19. aprillil, kordus jälle samasugune üleloomulik reaktsioon Paavst Benediktus XVI. paavstiks valimise puhul. Tol ajal olime me imetlevad, veendunud ja tänulikud tunnistajad sellest, mida

Püha Isa Missal oma Pontifikaadi alguses rõhutas: "Kirik elab!" Ja

tõesti, ei ole võimalik, et ta alla käiks - isegi siis, kui tundub, et ta vahel õõtsub - sest Trööstija seisab tema kõrval ning tema Peaks on ülestõusnud ja kirkastunud Kristus, kogu loodu Kuningas.

See usuteadmine on meie lootuse ja üleloomuliku optimismi purunematu kalju. ” **Jumal, meie**

Isa – armastav Isa, kes kaitseb meid nagu oma silmateri, nagu see Pühakirja vahendusel meie mõtetes heliseb – Jumal ei jää pealtvaatajaks ning ta pühitseb oma Poja rajatud Kiriku Püha Vaimuga”

[4]. Need püha Josemaria sõnad annavad meile alati kindlust ja trööst, vaatamata kõigile takistustele, mis kõigil aegadel rändava jumalarahva ees seisavad.”

Kuid

me võime kindlad olla,

” jätkas ta, ” et püha Kirik on purunematu. (...) Kuid ka siis, kui võime näha julguse taga palju silmakirjalikkust, jääb alati ja ikka – otsustavalt ja salgamata, isegi kui selle mõte jääb varjatuks – Kristuse Ihu müstiline tegelikkus: meie Issand ise, Püha Vaimu tegutsemine, Isa armastusväärne kohalolek ”[5].

Eelseisev Johannes Paulus II õndsakskuulutamine on minu arvates üks järjekordne näide Kristuse müstilise ihu pühadusest, Püha Vaimu uuendavast jõust ja Jumala, Isa halastusest, ühesõnaga Pühima Kolmainuse püsivast armastusest Kiriku vastu. Ma palun Jumalat selle

eest – olles samal ajal täiesti veendunud -, et selle püha Paavsti Kiriku ja kogu maailma aualtarile ülendamine kutsub esile usklike

laine, kes väljendavad armastust ja
tänu meie Issandale ning kes
lootusega meie ema, Kiriku poole
pöörduvad. Mind on alati väga

liigutanud, et Johannes Paulus II
kasutas truudusest kõneledes sama
väljendit, kui püha Josemaria ja ta
ütles, et järeleandmatuks nõudeks on
lojaalsus, "järjepidevus" läbi paljude
aastate.

Valmistugem niisiis
Ülestõusmispühadeks, nagu ma kirja
alguses ütlesin ja vaadelgem oma
isiklikus palves nende nädalate
liturgia Evangeeliumi tekste.

Kontrolligem ennast julgelt, et näha,
kas oleme Kristust lähedalt saatnud
ja kas me teeme seda ka edaspidi, kas
me kuuleme teda ja kas ka viime
seda ellu, mis ta meile ütleb, kas me
ikka tõesti ei taha teda üksi jätta?

Paastuaaja neljandal pühapäeval
loeme me stseeni pimedas
tervekstegemisest, milles Kristus

ennast Elu Valgusena näitab. Ta pani pimedale mingit tolmust tehtud tainast ja oma jumalikku sülge silmade peale ning ütles: *Mine pese end Siiloahi tiigis! Siiloah on tõlkes "Läkitatu". Siis pime läks ja pesi ning tuli tagasi nägijana.* [6] Seejärel toob Evangelist meie ette dialoogi Jeesuse ja selle mehe vahel. Selles küsimuses, mis Jeesus pimedale esitas, peaks igaüks nägema kui isiklikku küsimust minule endale: "Kas sa usud Inimese Pojasse?" [7] Kas sa usud tõeliselt – niisiis mitte ainult mõistusega, vaid ka südame ja tahtega, kogu oma olemusega - , et Kristus on Lunastaja, et ta on inimesekssaanud Jumala Poeg, kes on sinu ja minu pärast surnud ja üles tõusnud? See usutunnistus, mida me Ülestõusmisvigiilial pidulikult uuendame, kohustab, et see hõlmaks kogu meie elu, jätmata ruumi egoistlikele plaanidele või oma kitsa "mina" taha pugemisele. Proovigem

kõhklemata ja rõõmuga selliseid
plaane vältida, mis,

isegi kui nad on väga targalt
koostatud, ei oma kohta selles
PLAANIS, mis on Jumalal meie jaoks.
Nähkem vaeva ja püüdkem järele
mõelda, kuidas võiksime aidata ka
teistel Jumala valgusele silmi avada;
ja palugem Jumalalt alandlikult usu
armu iseendale ja teistele.

Sellele järgneval pühapäeval,
Paastuaja viiendal pühapäeval
kuuleme me lugu Laatsaruse

üles äratamisest. Jeesus teeb
muljetavaldava ime, mis on tema
jumalikkuse kõnekaks näiteks; sest
kes muu suudaks elu tagasi anda
inimesele, kes on juba ammu surnud,
ainult Jumal ise. Issand kutsub meid
nagu Martat, Laatsaruse õde: *Mina
olen ülestõusmine ja elu. Kes minusse*

usub, see elab, isegi kui ta sureb.
Ükski, kes minusse usub ja sureb, ei
sure alatiseks. Kas sa usud seda?

[8] Ja see naine ei kõhkle, ega viivita,
et vaatamata ilmselgele ja
ebameeldivale

tõsiasjale, et tema vend on tõesti
surnud, oma usku elu ja suma
Jumalasse tunnistada: *Jah, Issand, ma
usun, et sina oled Messias, Jumala
Poeg, kes peab maailma tulema.* [9] Ja
ime saab teoks ning sellised imed
juhtuvad ka meie ja paljude nende
elus, kes Jeesust tema teel saata
tahavad, kui me ainult usume. Püha
Josemaria ütles selle kohta: **”Ära
kaota iial lootust. Laatsarus oli
surnud ja hakkas juba lagunema:
”Iam foetet, quatrduanus est
enim” – Ta lehkab juba, sest ta on
juba neljas päev. ütleb Marta
Jeesusele. Kui kuuled, mida Jumal
sulle ütleb ja järgid seda – Lazare,**

***veni foras!*” – Laatsarus, tule välja!
– siis naased sa Ellu” [10].**

Selle selge pilguga, mille Jumal talle kinkis, et Pühakirja mõista, soovitas meie Asutaja tihti seda stseeni vaadelda. 1964. aastal ütles ta vaatluses ühele väiksele grupile:
”Mõeldes selle

perekonna rõõmule, kes oli selle ime tunnistajaks, mõeldes Jeesusele enesele, kelle süda juubeldas, sest teised olid õnnelikud – samamoodi, siis kui ta Marta ja Maarja pisaraid nähes nuttis - , meenus mulle üks lühipalve, mida me nii sageli lausume: *omnia in bonum!* (Rm 8, 28), Jumal laseb kõik tulla heaks. Ka kannatuse, kui me sellese targalt

suhtume ja oma piiratud fantaasiaga rumalusi välja ei mõtle. Mis iganes ka meie elus ei juhtuks, kui me endid ainult Jumala kätte usaldame, leiame me rahu ja jõu, sest tema arm teeb meist tegusad tööriistad”

[11].

Palmipuudepühaga lõpeb Paastuaeg ja algab Vaikne Nädal. See on nagu värav, mis meile neil Lunastusloo otsustavatel päevadel avaneb.

Vaikselt Neljapäeval pühitseb piiskop koos oma

preestritega ja jumalarahva osavõtul püha Missat. Selle Missa ajal õnnistatakse õli, millega pühitsetakse altareid, salvitakse katehumeene, kes Ristimise kaudu sarnaselt, nagu altariid, Jumalat teenima asuvad ning õli, mida kasutatakse ka Haigete Salvimisel. Siis pühitsetakse ka kriisam, mida kasutatakse Kinnitamise sakramenti jagades, mille läbi kristlane saab täisealiseks Kristuses. Selle pühitsemise ajal uuendavad preestrid oma preestrilubadused, mis nad andsid preestrikspühitsemise päeval. Kõik preesterliku rahva liikmed, pühitsetud preestrid ja ilmikud, on

sellel liturgilisel pühitsemisel
saladuslikul viisil ühenduses. Milline
hea võimalus, et Jeesust, Igavest
Ülempreestrit, veel tungivamalt
paluda, et oleks palju pühasid
preestreid ja et usklikud ilmikud –
mehed ja naised – võiksid tõeliselt
oma isikliku pühaduse eest paluda!

Samal õhtul meenutame me Missal *in
Cena Domini* erilisel viisil Armulaua
ja preestriseisuse sisseseadmist.

Tänane sakramentaalne ettekujutus
Paasaöö saladusest, *tänane* Rist, mida
Issand Viimsel Õhtusöömaajal juba
ette aimata laseb, on iga kord,
Armulaua pühitsemise juures
reaalselt kohalolev, kuid Vaiksel
Neljapäeval väga erilisel viisil.
Lubagem, et see Kalvaaria mäel
toodud ohvri ajatu aktuaalsus meid
sisemiselt puudutaks ja kaasa
haaraks, eriti Missal *in Cena Domini*.
Sel päeval lausub preester Rooma
kaanoni sõnadega: *Oma kannatuse*

eelõhtul – see tähendab täna - võttis ta leiva oma pühadesse ja auväärsetesse kätesse...

[12]

Palugem Pühimat Kolmainsust, et võiksime alati sellest Kristuse ülevoolavast armastusest teadlikud olla. Ta ei andnud mitte üks kord oma elu ristil, vaid ta seadis sisse Euharistia ja preesterkonna, et võiksime kuni tema auväärse taastulekuni aegade lõpus alati ja kõikjal tõeliselt tema Lunastusohvri eluandvast puudutusest osa saada. Laskugem ”palves põlvili selle suure saladuse ees, halastuse saladuse ees. Mida veel oleks võinud Jeesus meie heaks teha?

Tõepoolest, Euharistias näitab ta meile oma armastust, mis on täiuslik, armastus, millel ei ole piire”[13].

Vaikse Neljapäeva õhtumissa juhatab meie mõtted Jeesuse kannatusele ja

surmale järgmisel päeval. ”See on lahutamatu side Viimse õhtusöömaaja ja Jeesuse surma vahel. Esimesel juhul kingib Jeesus meile oma Ihu ja Vere, st. oma maise eksistentsi, iseennast, võttes vastu surma ning muutes selle armastuse aktiks.”[14] Sel päeval Püha Risti austades, tahame me Vabastajale siirad *tänuõnad öelda*, milles sisaldub soov, talle väga truu olla ja pühaduse teed püsivalt ja rõõmsalt edasi käia.

Ja nii jõuab meie ette Ülestõusmise eelõhtu. Oodates Kristuse lõplikku võidutsemist, Vaikne Laupäev on vaikuse ja mõtiskluse päev. Altarid on tühjad, Missat ei toimu ja me näeme, et ka

Altarisakrament on teise kohta ära viidud, juhuks, kui on vaja kellelegi surijale Armulauda anda. Sel aastal langeb Vaikne Laupäev 23. aprillile,

mis on Püha Josemaria esimese
Armulaua ja Kinnitamise aastapäev.

See olukord, kui Missat pühitseda ei
saa, tuletab mulle meelde, kuidas
meie Asutaja oma kuldsel
preestrikspühitsemise aastapäeval
Missat püüda ei saanud, sest oli
Vaikne Laupäev. Kuid vaatamata
sellele oli kogu tema päev alati nagu
Missa, sest ta oli väga tihedas
ühenduses Ristiohvriga, mis oli sel
puhul võibolla isegi veel aktiivsem,
kui tavaliselt. Palugem selle
Paasatriduumi ajal eriliselt tema
eestkostet, et võiksime alati
võimalikult tihedalt selle Kristuse
Ohvriga, eneseohverdamisega
ühenduses olla.

**Suurel Paasavigiilial ” uuendame me
oma ristimislubadusi, et Kristus on
meie elu Issand, selle elu, mille
Jumal meile kinkis, kui me ” vee ja
Püha Vaimu läbi uuesti sündisime,
ning me uuendame ome kindlat**

otsust, sellele armastuse tööle vastata, et võiksime tema jüngrid olla ”[15].

Lõpuks tulen ma jälle oma tavalise palve juurde: palvetage minu palvesoovide eest. Neil viimastel nädalatel, nagu ma juba teile teatanud olen, seisavad esikohal Jaapani maavärina õudused ja sõjalised kokkupõrked erinevates maades, eriti Elevandiluurannikul ja Liibüas. Pöördugem Litaanias usaldavalt Maarja, Rahu Kuninganna poole. Olgem 19. aprillil ka ühenduses Püha Isaga, sest siis on tema Paavstiks, kui Peetruse järglaseks valimise aastapäev. Paluge ka minu eest, sest 20. ndal algab mul järjekordne aasta Opus Dei prelaadina Kiriku teenistuses.

Ma õnnistan Teid oma armastusega!

Teie Isa

+ Javier

[1] Benediktus XVI, Läkitus
Paastuajaks 2011, 4.11.2010. Nr.3

[2] *Jh* 14,6

[3] Tunnipalve, Paastuaja neljanda
pühapäeva teine lugemine (Püha
Augustinus, *Enarratio in Psalmos*, 34,
9; CCL 36, 316

[4] Püha Josemaria, *Kiriku
üleloomulik eesmärk*, 28.5.1972

[5] Sama

[6] *Jh* 9, 6-7

[7] Sama 35

[8] *Jh* 11, 25-26

[9] Sama 27

[10] Püha Josemaria, *Tee*, Nr.719

[11] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
märkmed, 22.7.1964

[12] Missaraamat, Palve *Qui pridie*
Vaikse Neljapäeva õhtumissal.

[13] Johannes Paulus II., Entsüklika
Ecclesia de Eucharistia, 17.4. 2003,
Nr.11

[14] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil. 31.3.2010

[15] Benediktus XVI, Läkitus
Paastuajaks 2011, 4.11.2010, Nr.2

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-aprill-2011/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-aprill-2011/) (09.08.2025)